

LACZKÓ TIBOR BÚCSÚBESZÉDE

Tisztelt Gyászoló Gyülekezet!

A Debreceni Egyetem Bölcsészettudományi Kara Angol–Amerikai Intézetének igazgatójaként az egyetem, a kar, az intézet és a magam nevében veszek végső búcsút Korponay professzor úrtól, akit én a mindennapokban Béla Bátyámnak szólíthattam.

Lelkész úrtól átvéve a fonalat, folytatom professzor úr életútjának rövid ismertetését. Ő alapította meg a Kossuth Lajos Tudományegyetem Angol Nyelvészeti Tanszékét 1991-ben, és 1995-ig vezette azt. Irányításával létrejött a tanszék új doktori programja, amelynek nyugdíjazásáig vezetője volt. Egyik alapítója volt a Miskolci Egyetem angol szakos képzésének, és első vezetője az ottani Angol Nyelvészeti Tanszéknek. 1997-ben 45 éves kiemelkedő tudományos és oktatói munkásságának elismeréseként a KLTE professor emeritusává választották. 2002-ben Ország László-díjban részesült.

A Debreceni Nyári Egyetemen több évig titkári teendőket látott el. Ezenkívül sportemberként – fiatalabb éveiben ismert teniszjátékos volt – társadalmi munkában az egyetemi sportklubnak, a DEAC-nak volt hosszabb ideig az elnöke.

Professzor úr az esetgrammatika és a kognitív nyelvészet nemzetközileg ismert és elismert, széles körben idézett szakértője volt. Gazdag tudományos munkásságát négy monográfia, hét tanulmánykötet, öt tankönyv, illetve szöveggyűjtemény, valamint számos referált folyóiratcikk, illetve konferenciakötetben megjelent tanulmány fémjelzi.

Korponay tanár úr kimagasló eredményességgel végezte a tehetséggondozást: lenyűgözően szuggesztív módon tudott hatni tanítványaira; igazi, kivételes iskolateremtő személyiség volt a szó szoros és legtágabb értelmében egyaránt. Intenzív szakmai kapcsolatot ápolt számos kollégájával, illetve azokkal az ország különböző egyetemein, főiskoláin dolgozó nyelvészekkel, akik tanítványai voltak. Közvetlen környezetében és szerte az országban nagyon sok angol nyelvész tőle kapta az inspiráló szakmai indíttatást és az elméleti alapozást.

Korponay Béla volt az Anglisztikai Napok atyja. Az 1980-as években három alkalommal szervezte meg ezt az országos nyelvészeti találkozót. Az első három nagy sikerű debreceni konferenciát követően Budapesten, Szegeden és Egerben is megrendezték az Anglisztikai Napokat, amely a későbbiekben integrálódott az ugyan csak kétévenként szervezett HUSSE-konferenciák sorozatába.

Kedves Béla Bátyám!

Engedd meg, hogy végezetül személyesebb húrokat is pengessek. Örökre hálás leszek neked két okból is. Egyrészt szakmai karrierem azzal indult, hogy életem első igazán tudományos előadását a te biztatásodra az általad megálmodott és megszervezett Anglisztikai Napokon tarthattam meg. Másrészt egyetemista korom óta abban a megtiszteltetésben volt részem, hogy a teniszpartnered lehettem, és ott mindent

elleshettem tőled: technikát, taktikát, a tiszta játék szellemét, a partnerek és az ellenfelek feltétel nélküli tiszteletét, a vereség és a győzelem megfelelő kezelését.

Kosztolányi Dezső így ír *Halotti beszéd* című költeményében.

Keresheted őt, nem leled, hiába,
se itt, se Fokföldön, se Ázsiába,
a múltba sem, és a gazdag jövőben
akárki megszülethet már, csak ő nem.
Többé soha
nem gyúl ki halvány-furcsa mosolya.
Szegény a forgandó tündér szerencse,
hogy e csodát újólag megteremtse.

Béla Bátyám!

Te tényleg csoda voltál. Kollégáid szerető tisztelettel úgy utaltak rád, hogy te vagy a „Korponay-jelenség”. Az én szememben nem egyszerűen iskolát hoztál létre, hanem egyenesen egyetemet teremtettél. A Nagybetűs Élet tenispályáján pedig *fair play* díjas örökös *Grand Slam* bajnok vagy.

Páratlan empátiád, segítőkészséged, közvetlenséged, megkérdőjelezhetetlen szakmai tudásod és elkötelezettséged mindig is példaképül szolgált, szolgál és fog szolgálni volt tanítványaid és kollégáid számára. Életművednek, emberségednek, kedves lényednek az emlékét tisztelettel és szeretettel örökre megőrizzük. Nyugodj békében!